

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

На правах рукопису

ОГОЛЬ *Евдоим*
Олена Вікторівна

ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ УТВОРЕННЯ
І ПЕРСОНІФІКАЦІЇ
КОЛЕКТИВНОЇ ВЛАСНОСТІ У ПРОМИСЛОВОСТІ

08.00.05 —

економіка, планування, організація управління народним
господарством та його галузями (промисловість)

АВТОРЕФЕРАТ
дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата економічних наук

Київ 1992

Дисертаційну роботу виконано на кафедрі економіки підприємства Київського державного економічного університету

- НАУКОВИЙ КЕРІВНИК - кандидат економічних наук,
доцент АНТОНЕЦЬ О.В.
- ОФІЦІЙНІ ОПОНЕНТИ: - доктор економічних наук,
професор КАЛИТА М.С.
- кандидат економічних наук,
провідний співробітник
ШУМІХІН С.М.

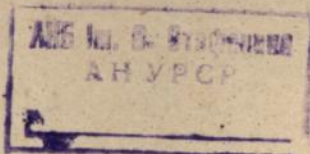
Захист відбудеться "19" листоп. 1992 року на засіданні спеціалізованої вченої ради К.058.28.03 по присвоєнню наукового ступеня кандидата економічних наук в Київському державному економічному університеті за адресою: 252057, м.Київ-57, проспект Перемоги, 54/1, ауд.214.

З дисертацією можна ознайомитися з бібліотеці університету.

Автореферат розісланий "15" листоп. 1992 р.

Вчений секретар
спеціалізованої вченої ради
кандидат економічних наук,
доцент

Н.В.ЗАДОРЖНА

I. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

I.1. Актуальність теми. Головною метою економічної реформи в Україні є підвищення ефективності виробництва шляхом подолання відчуження безпосередніх виробників від засобів виробництва та результатів їх праці шляхом роздержавлення економіки, утворення підприємств різних форм власності, забезпечення їм рівних умов для господарювання та конкуренції. Поява підприємств з недержавними формами власності викликає потребу теоретичного обґрунтування доцільності їх існування, а також практичних рекомендацій з механізму їх утворення і функціонування.

Новим суб'єктом підприємницької діяльності в Україні стають підприємства з колективною власністю працівників. Зараз широко розгорнулися дослідження, спрямовані на вивчення економічного механізму господарювання підприємств з колективною власністю працівників. Проте вони поки що присвячені переважно закордонному досвіду функціонування підприємств, які викуплені у власність працівників за системою ESOP /власність найманих працівників/.

Актуальність питань участі працівників у власності підприємства та в управлінні, брак теоретичних розробок та методичних матеріалів по утворенні підприємств колективною власністю з можливою наступною її персоніфікацією обумовили вибір теми, мету, завдання дослідження та логіко-структурну побудову дисертаційної роботи.

I.2. Мета і завдання дослідження. Метою дослідження є розробка теоретико-методологічних аспектів та практичних рекомендацій з механізму утворення підприємств з колективною власністю працівників та наступною її персоніфікацією.

Відповідно до теми були поставлені і вирішені такі завдання.

- досліджено сутність відношень власності та їх еволюцію стосовно економічних інтересів працівників;
- сформульовано особливості підприємств з колективною власністю;
- обґрунтовано методичні підходи до визначення оціночної вартості підприємств з метою викупу;
- проведено порівняльний аналіз ефективності різних схем викупу підприємств;
- запропоновано методичні рекомендації з визначення подільного та неподільного фондів колективною власності;
- розроблено методичний підхід до визначення індивідуальної частки працівника у колективній власності.

I.3. Предмет і об'єкт досліджень. Предмет досліджень – методологічні і практичні питання утворення підприємств з колективною власністю працівників та персоналізації колективної власності. Об'єктом досліджень є промислові підприємства України.

I.4. Методологія та методи дослідження. Теоретичною і методологічною засадою дисертаційної роботи стали дослідження вітчизняних та закордонних учених, присвячені питанням реалізації економічних інтересів працівників шляхом перетворення відносин власності, також конкретним питанням утворення і функціонування колективних підприємств.

Для вирішення поставлених завдань у дисертації використовувались діалектичний метод, методи математичної статистики, факторного аналізу, системний підхід до вивчення економічних явищ, порівняння і ранжування, а також аналітичні узагальнення і висновки вітчизняних та закордонних економістів з питань економічного механізму господарювання підприємств колективної власності.

Джерелом інформації слугували планові та звітні документи про діяльність підприємств міста Києва і області, оприлюднені статистичні дані, а також рішення Верховної Ради і Кабінету Міністрів України з питань роздержавлення і приватизації.

I.5. Наукова новизна. Наукову новизну роботи характеризують такі теоретичні і прикладні результати:

- сформульовано поняття підприємств колективної власності у вузькому розумінні;
- визначено місце колективної власності у системі відносин власності;
- розроблено методичні рекомендації щодо обчислення оціночної вартості майна підприємства;
- запропоновано методичний підхід до вибору схеми викупу, що базується на варіантному аналізі;
- розроблено методику визначення розмірів подільного та неподільного фондів колективної власності;
- обгрунтовано методичний підхід до визначення індивідуальної частки працівника у колективній власності.

I.6. Практичне значення роботи. Виконані дослідження можуть слугувати методологічною і методичною базою для утворення підприємств

з колективною власністю працівників, подальшої її персоналізації. Методична опрацьованість і доступність рекомендацій з вибору конкретної схеми викупу, визначенню розмірів подільного і неподільного фондів власності та індивідуальної частки працівника в колективній власності дозволяє широко застосовувати їх у процесі роздержавлення і приватизації промислових підприємств.

Основні пропозиції та методичні рекомендації з механізму функціонування орендних підприємств упроваджені в планово-економічну діяльність Вінницького ВО "Маяк" і застосовуються у процесі переведу виробничих його підрозділів на орендний підряд; включені до збірок методичних матеріалів по діяльності підприємств в умовах оренди і використовувались в учбовому процесі Всесоюзним інститутом підвищення кваліфікації керівних працівників і спеціалістів міністерства важкого машинобудування.

За основними результатами досліджень підготовлено доповідну записку "Економічний механізм утворення і функціонування підприємств колективної власності у промисловості та його удосконалення", схвалена відділом форм і методів господарювання Міністерства економіки України.

Методичні підходи щодо викупу підприємств та визначення індивідуальних часток працівників у власності колективного підприємства використовуються в процесі викладання курсу "Економіка підприємства" у Київському державному економічному університеті.

Зауваження і пропозиції автора до проєкту "Методичних вказівок з оцінки вартості об'єктів приватизації", розробленому Кабінетом міністрів України, направлено до Міністерства у справах роздержавлення власності та монополізації виробництва України.

І.7. Апробація роботи. Основні наукові і практичні результати дослідження доповідались і були схвалені на республіканських науково-практичних конференціях: "Теорія і практика перебудови господарського механізму /м.Київ, 1990/, "Соціально-економічні проблеми механізму трудозберігання в нових умовах господарювання" /Тернопіль, 1990/, "Природно-наукові, економічні і соціальні питання виробництва" /Севастополь, 1991/, "Розвиток виробничих відносин і становлення нових господарських форм" /Київ, 1991/, "Соціально-економічні проблеми перебудови" /Кривий Ріг, 1991/; регіональних науково-практичних конференціях "Виробниче самоуправління та ефективність виробництва" /Волгоград, 1990/, "Соціально-

економічні проблеми переходу до ринку" /Ростов-на-Дону, 1991/;
"Госпмеханізм і ринкові відносини" /Омськ, 1991/; науково-практич-
ному семінарі "Економічні проблеми оренди і орендних відносин
у промисловості" /Ялта, 1990/.

1.8. Публікації. За результатами проведених досліджень опри-
люднено 18 робіт загальним обсягом 9,7 друк. арк., в яких відобра-
жено основний зміст дисертації.

1.9. Обсяг і структура роботи.

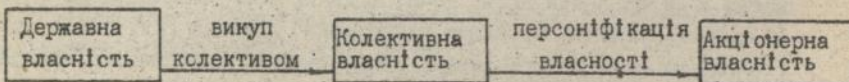
Дисертація складається з вступу, трьох глав, висновків і про-
позицій; містить III сторінок тексту, 8 таблиць і 6 малюнків, 3
додатки; список використаної літератури включає 92 найменування.

2. ОСНОВНІ НАУКОВІ ІДЕЇ, ПОЛОЖЕННЯ І ВИСНОВКИ ДИСЕРТАЦІЇ

2.1. Вивчено еволюцію колективної власності та визначено її місце у ринковій економіці.

У вузькому розумінні до підприємств з колективною власністю
слід відносити такі, які викуплені його трудовим колективом як
спільним власником. Визначальною рисою цих підприємств є те, що
колективна власність утворюється не як сума вкладів окремих пра-
цівників, а як власність усього трудового колективу. Для забезпе-
чення найбільшої зацікавленості працівників у ефективній праці
виникає необхідність персоніфікувати власність, визначити в ній
частку кожного працівника. Така персоніфікація може здійснюватись
шляхом запровадження для кожного працівника особового рахунку
або видачі цінних паперів на суму його частки. Завдяки цьому умож-
ливилось акціонування колективної власності. Права такого пра-
цівника порівняно із звичайним акціонером дещо звужені, оскільки
він може продавати свою частку в колективній власності лише праців-
никові даного підприємства, порядкувати нею впродовж чинності
трудового договору.

Таким чином, колективна власність має перехідний характер -
від державної до акціонерної:

При цьому оптимальною межею функціонування колективної влас-
ності можна вважати малі та середні підприємства, де більше мож-

ливостей для кожного працівника-власника приймати участь в управлінні виробництвом.

Якщо припустити, що в першу чергу в колективні будуть перетворюватися малі підприємства, то можна уявити масштаби їх розповсюдження. В 1987 році в Україні кількість промислових підприємств з чисельністю промислово-виробничого персоналу до 200 чоловік становила 46,7 відсотків від загальної кількості, а середньорічна чисельність зайнятих на них - усього 5,2 відсотки чисельності персоналу у промисловості. Цими підприємствами було вироблено 5,3 відсотки обсягу промислової продукції. У США, наприклад, кількість підприємств з колективною власністю працівників становить менше одного відсотку /11 тисяч із приблизно 15 мільйонів підприємств¹.

Основними перешкодами на шляху створення приватних підприємств є відсутність необхідних грошових нагромаджень у населення та обмежений ринок позикових капіталів. За таких умов підприємство легше викупити усім працівникам у колективну власність, акумулювавши для цієї потреби їх кошти та частину прибутку підприємства.

2.2. Охарактеризовані різні методи визначення оціночної вартості підприємства. Визначення оціночної вартості підприємства методом дисконтування потоку прибутку, що очікується в майбутньому, призведе до маловигодних результатів, тому що передбачається використовувати дані про розмір прибутку, процентних ставок за кілька років.

Тепер, коли темпи інфляції непередбачені, а законодавство про податки нестабільне, майже неможливо прогнозувати рівень прибутку та процентних ставок протягом кількох років.

Виходячи із того, що процес утворення акціонерних товариств у нашій країні тільки розпочався, іде становлення ринку цінних паперів, поки що неможливо використовувати для визначення оціночної вартості підприємства метод розрахунку ціни фірми як добутку біржевого курсу акції на кількість акцій фірми.

Методи визначення вартості підприємства як суми вартості основних і оборотних коштів та інших активів є односторонніми. Відомості про вартість усіх активів підприємства необхідні, наприклад, для визначення розміру статутного фонду господарського товариств

¹SUCCESSFUL SMALL BUSINESS MANAGEMENT. - IRVIN J. - NEW YORK . P. 13.

ва, але їх недостатньо для визначення продажної ціни об'єкта приватизації. Підприємство приватизується з метою виробництва і одержання прибутку, а не просто як сума вартості усіх активів.

2.3. Розроблено методичний підхід до оцінки вартості підприємств з метою роздержавлення і приватизації.

Проведені дослідження підходів до оцінки вартості підприємства свідчать про необхідність оцінки підприємства як капіталу, тобто самозростаючої вартості, яка приносить доход.

В дисертації пропонується така методика оцінки підприємств під час роздержавлення і приватизації.

1. Проводиться оцінка основних фондів і оборотних коштів підприємства в поточних цінах /ОФ, крб./.

2. Розраховується середньорічна сума прибутку від використання наявних основних і оборотних коштів /П, крб./.

3. Визначається відношення річної суми прибутку до вартості основних і оборотних коштів /рентабельність виробництва - Р, у відсотках/.

4. Оціночна вартість підприємства /ОВ, крб./ визначається за формулою:

$$ОВ = ОФ \times \frac{Р}{Б}, \quad /I/$$

де Б - рівень банківського проценту по довгостроковим вкладам у відсотках.

Застосування запропонованої методики оцінки підприємств дозволяє врахувати як вартість його майна, так і прибутковість. У той же час порівняння з банківським процентом по довгостроковим вкладам дає можливість оцінити підприємство в цілому, як капітал, що приносить доход. У той же час застосування такої методики в сучасних умовах має певні недоліки, передусім пов'язані з використанням у розрахунках нестабільних показників.

Формулу /I/ можна представити як співвідношення прибутку і банківського проценту, тобто як формулу дисконтування прибутку. Оцінюючи підприємство як капітал, слід враховувати такий важливий фактор, як співвідношення попиту і пропозицій. Тепер у населення, підприємців нема достатніх коштів для викупу підприємств навіть за залишковою вартістю.

Аналіз можливостей викупу підприємств за залишковою вартістю за рахунок коштів фонду нагромадження свідчить про те, що на це необхідно 12,5-13 років. І це можливо лише в тому разі, коли на викуп буде направлено всю суму фонду нагромадження, що нерационально. Тому на даному етапі може бути доцільним передавати підприємства у колективну власність за ціною не вищою, ніж сума залишко-

вої вартості основних фондів і оборотних коштів.

2.4. Розглянуто різні схеми викупу підприємств і проаналізована ефективність кожної з них.

В дисертації охарактеризовано чотири різні схеми викупу, які використовувалися як у нашій країні, так і за кордоном: за схемою, що застосовували підприємства концерну "БУТЕК"; в умовах оренди з викупом; за методом утворення народних підприємств та за системою ESOP.

Основним показником, що характеризує ефективність схеми викупу, прийнято термін викупу підприємства у власність працівників. Термін викупу, головним чином, залежить від двох величин: оціночної вартості підприємства, що викупується, та величини коштів, які одноразово і щороку спрямовуються на викуп.

Розрахунки строків викупу деяких промислових підприємств м. Києва за різними схемами дозволяють зробити такі висновки:

1. Схема викупу, яку застосовували підприємства концерну "БУТЕК", більш придатна для малих і середніх підприємств з відносно низькою фондозброєністю.

2. За умов оренди з викупом термін викупу занадто довгий, до повного викупу колектив не є власником підприємства, а працює за договором, що обмежує господарську самостійність та стимули до праці.

3. Схема перетворення підприємств у народні передбачає одноразовий викуп оборотних коштів і оренду основних фондів. Термін виплати орендної плати може розтягнутися на довгі роки, що знижує ефективність такої схеми викупу.

4. Викуп підприємств за системою ESOP передбачає використання як одного із джерел викупу до 25 відсотків коштів фонду заробітної плати, а також податкові пільги, що дозволяє значно скоротити термін викупу.

5. У розрахунках не використовувалось таке джерело викупу, як кошти бюджету у вигляді різних податкових пільг. Слід відзначити, що такі пільги, якщо вони будуть передбачені, можуть відчутно полегшити процес приватизації і скоротити термін викупу. В першу чергу слід передбачити пільгове оподаткування банківського прибутку по позиках, які надаються для викупу підприємств, тому що дефіцит кредитних ресурсів та високий рівень депозитної ставки можуть стати перешкодою для багатьох

колективів, які хочуть викупити підприємства.

2.5. Запропоновано алгоритм вибору схеми викупу підприємства в колективну власність.

Порівняння терміну викупу підприємств, коли використовуються різні схеми, свідчить про необхідність відмови від жорстких правил тієї або іншої схеми та вказують на ефективність раціонального поєднання різних джерел викупу. З одного боку, використання для викупу тільки коштів підприємства вигідне працівникам, тому що не зачіпає їхні матеріальні інтереси, не пов'язане ні з яким ризиком. Але термін викупу за цих умов може розтягнутися на довгі роки, що діє не на користь для тих же працівників.

З іншого боку, залучення частини коштів працівників у вигляді особистих заощаджень або частини фонду заробітної плати, хоча і пов'язане з деяким ризиком, але дозволяє значно скоротити термін викупу, в чому зацікавлений увесь колектив.

В зв'язку з цим пропонується такий алгоритм вибору джерел фінансування викупу підприємства.

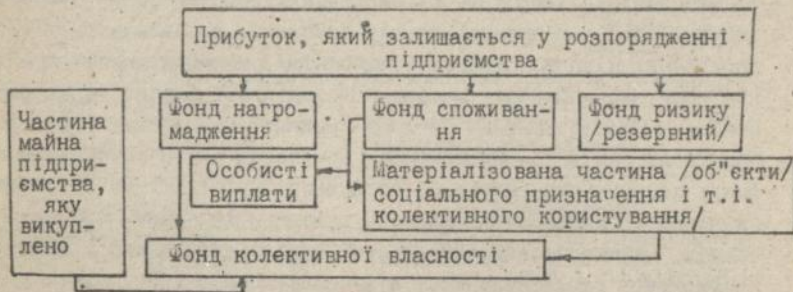

Мал. 1. Алгоритм вибору джерел фінансування викупу підприємства.

Кількісні значення, що наведені в алгоритмі, є орієнтовними, залежно від конкретних умов підприємства вони можуть змінюватися в той чи інший бік. Оптимальним строком викупу є період від 3 до 5 років. В зв'язку з тим, що на викуп не можуть спрямовуватись усі кошти фонду нагромадження, величина відношення "оціночна вартість /сума річного фонду нагромадження", що дорівнює 3, дозволить викупити підприємство тільки за рахунок цього джерела за період від 5 до 10 років. Розмір особистих заощаджень працівників, що не перевищує суми однієї мінімальної заробітної плати на місяць, прийнято нами виходячи із статистичних даних про частку грошових відшкодувань громадян на придбання цінних паперів. Однак досвід господарювання колективних підприємств свідчить про те, що сума особистих заощаджень працівників, що спрямовується на викуп, може бути значно більшою.

2.6. Визначено механізм утворення фонду колективної власності.

Ми включаємо до фонду колективної власності вартість майна підприємства, яке викуплено за рахунок власних коштів, та прибуток, що залишається у розпорядженні підприємства, в частині коштів фонду нагромадження /за винятком деяких статей/ і фонду споживання за винятком особистих виплат /мал. 2/.

Мал. 2. Схема утворення фонду колективної власності.

2.7. Розроблено методику обчислення розміру фондів зворотного викупу та подільного фонду колективної власності.

Щоб запобігти фінансової кризи підприємства під час можливого звільнення працівників-власників, необхідно обмежити

розмір подільного фонду. Частина колективної власності, що залишається - неподільний фонд - розподіляється серед працівників умовно, тільки для обчислення доходу на власність, але не підлягає розподілу серед працівників. Крім цього, створюється фінансове джерело викупу підприємством часток подільної колективної власності у працівників, які звільняються - фонд зворотнього викупу.

Розмір подільного фонду і фонду зворотнього викупу залежить від середньої частоти звільнень /звернень про виплату індивідуальної частки/, середнього розміру частки одного працівника, а також від співвідношення суми прибутку, що залишається у розпорядженні підприємства, до суми всієї колективної власності. Якщо припустити, що середня частота звільнень, отже, частота звернень до фонду зворотнього викупу, дорівнює показникові плінності кадрів, то розмір річного фонду зворотнього викупу можна визначити як добуток середньорічної кількості звільнених працівників на середній розмір частки одного працівника підприємства.

Враховуючи те, що основним джерелом формування фонду зворотнього викупу індивідуальних часток працівників є прибуток, що залишається у розпорядженні підприємства, а можливим додатковим - особисті кошти працівників, що прийняті на роботу, можливо обчислити розмір подільного фонду колективної власності методом від зворотнього. Джерелом утворення фонду зворотнього викупу /ФЗВ/ є відрахування від прибутку, що залишається у розпорядженні підприємства /а, відсотків/, а також внески працівників /ВН/, які придбали частки у колективній власності за рахунок особистих заощаджень /і тих, що прийняті на роботу, і ті, що працювали раніше/. Розділивши обчислену таким чином величину фонду зворотнього викупу на середньорічну кількість звільнених працівників /Кзв/, яку одержано виходячи із даних про плінність кадрів, знаходимо середню частку одного працівника у майні підприємства, для викупу якої є джерело. Помноживши розмір цієї частки на кількість працівників, маємо величину подільного фонду колективної власності. В тому разі, коли розрахована величина подільного фонду дорівнює або перевершує всю суму фонду колективної власності, завим стає питання про розподіл колективної власності на подільний та неподільний фонди.

Тоді вся колективна власність є подільною. Викладену методику розрахунку розміру подільного фонду колективної власності можна у формалізованому вигляді записати так:

$$a \times \text{Прозп.} + \sum_{i=1}^n \text{ВН}_i$$

$$Ч \text{ сер.} = \frac{\quad}{\text{Кзв.}}$$

де Ч сер. – середній розмір частки одного працівника у майні підприємства, для викупу якої є джерело,

Прозп. – прибуток, що залишається у розпорядженні підприємства,

а – відрахування від прибутку у відсотках,

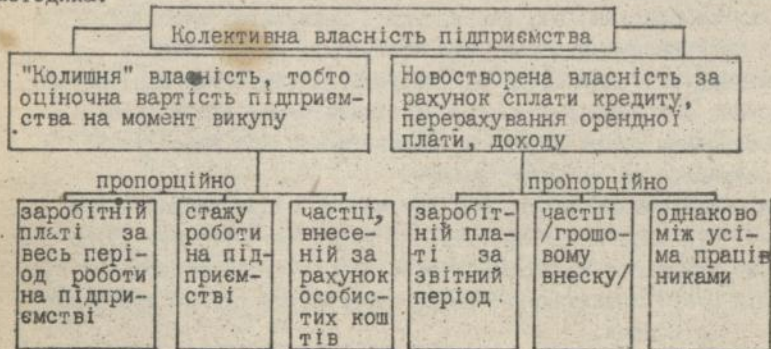
Кзв. – середньорічна кількість звільнених працівників – власників,

n – кількість працівників, які придбали частку в колективній власності,

ВН – сума внесків працівників, які придбали частку в колективній власності.

2.8. Запропоновано методику визначення індивідуальної частки працівника в колективній власності.

На наш погляд, більш ефективною під час розподілу колективної власності серед працівників підприємства може бути така методика.

Мал. 3. Порядок визначення індивідуальної частки працівника у колективній власності підприємства.

1. "Колишня" або матеріалізована частина колективної влас-

ності підприємства, тобто сума вартості основних фондів та оборотних коштів або оціночна вартість підприємства на момент викупу, може розподілятися серед працівників підприємства пропорційно сумі заробітної плати за весь час роботи на підприємстві до його викупу або пропорційно стажу роботи. Якщо з метою викупу залучалися особисті заощадження працівників, сума такого внеску також є часткою у власності підприємства. Розподіляти власність, яку створено протягом багатьох років, однаково серед працівників, незалежно від стажу, недоцільно.

2. Новоутворена колективна власність за рахунок прибутку, що залишається у розпорядженні підприємства, може розподілятися пропорційно заробітній платі або рівно між працівниками, якщо до такого висновку дійдуть усі члени трудового колективу. Розподіляти поточні доходи пропорційно стажу роботи не має сенсу.

Крім того, якщо викуп підприємства частково фінансувався за рахунок особистих коштів працівників, необхідно новостворену колективну власність розподіляти також пропорційно сумі індивідуальних внесків.

Необхідність розмежування методів розподілу колективної власності на індивідуальні частки обумовлено різною природою упередженої та "живої" праці, "матеріалізованої" та новоутвореної вартості /а відповідно і колективної власності/.

Вибір оптимального способу визначення індивідуальних часток працівників у власності колективного підприємства залежить від схеми, яку використано під час викупу в колективну власність. Якщо під час викупу трудовому колективу було надано пільги у визначенні вартості майна, що викупується, тоді суму капіталу, яку одержано в колективну власність безкоштовно, краще розподіляти пропорційно стажу роботи на підприємстві або заробітній платі, одержаній за весь час роботи.

Суму колективної власності, яку набуто після викупу, або збільшеної під час сплати кредиту, як результат поточних трудових зусиль трудового колективу, треба розподіляти пропорційно заробітній платі працівників, як це передбачено схемою утворення народних підприємств.

Можливий також інший підхід до розподілу новоутвореної колективної власності: пропорційно капіталу. Тобто якщо працівник має частку у колективній власності, поточні доходи /збіль-

шену колективну власність/ можна розподіляти пропорційно частці у власності. Такий спосіб розподілу частини колективної власності, що збільшена, на наш погляд, можна рекомендувати на більш пізньому етапі функціонування колективного підприємства, коли воно, по суті, міне еволюцію від колективного підприємства до акціонерного, тому що розподіл за капіталом - характерна риса акціонерного товариства /господарського об'єднання/.

3. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ ДИСЕРТАЦІЇ ОПРИЮДНЕНО В ТАКИХ ДРУКОВАНИХ ПРАЦЯХ:

1. Антонен А.В., Прохорова Е.В.¹. К вопросу о методологии определения величины арендной платы. - Экономические проблемы аренды и арендных отношений в промышленности /Тезисы докладов научно-практического семинара 22-26 октября/, Ялта, 1990, - 0,1 п.л.

2. Антонен О.В., Прохорова О.В. Визначення подільного та неподільного фондів у дольовій колективній власності працівників промислових підприємств.- Міжвузівський збірник, КІНГ, /здано до редакції 20.04.1992 р./ - частка автора - 0,2 друк. арк.

3. Антонен О.В., Оголь О.В. Методичний підхід до визначення подільного фонду та фонду зворотнього викупу в колективній власності працівників промислових підприємств.- Сучасний стан та проблеми розвитку економічної науки на Україні. Збірник наукових праць /випуск № 1/. - Тернопіль, вид. "Інфотер", 1992. - 0,2 друк.арк.

4. Прохорова Е.В. Реализация экономических интересов трудящихся на арендном предприятии. - Теория и практика перестройки хозяйственного механизма /Киев, 18-20 апреля 1990 г./: Материалы конф.: в 3 ч. - Киев, КИНХ, 1990. - Ч. II. - 0,1 п.л.

5. Прохорова Е.В. Реализация экономических интересов трудовых коллективов в условиях аренды. - Социально-экономические проблемы механизма трудосбережения в новых условиях хозяйствования. Тезисы докладов республиканской научно-практической конференции НИЭИ Госплана УССР. /Тернополь, 13-14 сентября 1990 г./ Киев, 1990. - 0,2 п.л.

¹У зв'язку з укладенням шлюбу прізвище автора з червня 1992 року змінено з Прохорової на Оголь.

6. Прохорова Е.В. Реализация хозяйственных интересов трудящихся в арендных коллективах. - Производственное самоуправление и эффективность производства /Тезисы докладов конференции 20-21 декабря/, Болгоград, 1990. - 0,3 п.л.

7. Прохорова Е.В. О переходе машиностроительных предприятий на арендные отношения. - Естественно-научные, экономические и социальные вопросы производства. Тезисы докладов конференции /Севастополь, 11-12 марта/ - Севастополь, 1991. - 0,2 п.л.

8. Прохорова Е.В. К вопросу о выкупе промышленных предприятий при аренде. - Проблемы разгосударствления и приватизации собственности: тезисы докладов научно-практической конференции 25-26 июня 1991 г. - Киев: УкрНИИНТИ, 1991. - 0,1 п.л.

9. Прохорова Е.В. К вопросу о путях выкупа арендных предприятий. - Развитие производственных отношений и становление новых хозяйственных форм. Тезисы докладов конференции /АН Украины, Ин-т экономики.- Киев, 1991.- 0,2 п.л.

10. Прохорова Е.В. К вопросу об оценке стоимости предприятий при разгосударствлении. - Социально-экономические проблемы перестройки /Тезисы докладов республиканской научно-практической конференции 18-19 ноября/, Кривой Рог, 1991. - 0,2 п.л.

11. Прохорова Е.В. К вопросу о методологии определения величины арендной платы при выкупе предприятий - Социально-экономические проблемы перехода к рынку. Тезисы докладов и выступлений региональной научно-практической конференции. Часть I. - Ростов-на-Дону, 1991. - 0,2 п.л.

12. Прохорова Е.В. Методологические проблемы механизма выкупа арендных предприятий. - Хозмеханизм и рыночные отношения: Тезисы докладов научно-практической конференции. Под ред. Белозерова П.В. /Секция 6, ч. 4/, Омск, 1991. - 0,2 п.л.

13. Сборник методической документации по переводу и работе НИИ и КБ в условиях аренды - Белов Н.А., Загородних А.А. - Всесоюзный институт повышения квалификации руководящих работников и специалистов министерства тяжелого машиностроения. - Киев, 1990. - на долю автора 0,3 п.л.

14. Сущность арендных отношений и их развитие в промышленности. Организационно-подготовительная работа и создание арендных коллективов. Расчетные таблицы к договору аренды имущества ЛО "Большевик". - В кн.: Сборник методических и практических ма-

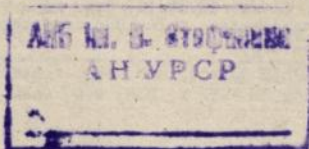
териалов по подготовке и работе предприятий в условиях аренды.- /Белов Н.А., Загородних А.А., Прохорова Е.В. - Министерство тяжелого машиностроения СССР. Институт повышения квалификации руководящих работников и специалистов.- Киев, 1991.- 1,0 п.л.

15. Прохорова Е.В. Законодательство об аренде и развитие арендных отношений в СССР в годы НЭПа /Киев, ин-т нар. хоз-ва.- Киев.- 1991.- II с. - Библиогр. 6 назв. - Рус. - Деп. в УкрНИИ НТИ, 03.07.91, № 972.- Ук. 91.

16. Прохорова Е.В. К вопросу о механизме выкупа промышленных предприятий при аренде /Киев, ин-т нар. хоз-ва.- Киев, 1991.- 7 с. Библиогр. 3 назв.- Рус. Деп. в УкрНИИ НТИ, 03.07.91, № 973.- Ук. 91.

17. Сущность аренды и методические рекомендации по переводу ПК ТНП Винницкого ПО "Маяк" на внутрипроизводственный арендный подряд.- В кн.: Разработка организационных и методических основ и перевод основных и вспомогательных цехов ПО "Маяк" на работу в условиях коллективного подряда и арендных отношений. Отчет № ГР ОI.90. 0012523, Киев, 1990.- 50 стр.

18. Техничко-экономическое обоснование и разработка методических документов по переводу ПК ТНП Бинницкого ПО "Маяк" на внутрипроизводственный арендный подряд.- В кн.: Разработка организационных и методических основ и перевод основных и вспомогательных цехов ПО "Маяк" на работу в условиях коллективного подряда и арендных отношений /промежуточный отчет/. УДК 658.155, Киев, 1991.- 73 стр.

Підл. до друку 13.10.92. Формат 60x84/16. Пап. офс. № 2. Офс. друк.
Ум. друк. арк. 0,93. Ум. фарбо-відб. 1,16. Обл.-вид. арк. 0,96. Тираж
100 екз. Зам. 646. Безкоштовно.

ІЕЗ ім. Е. О. Патона. 252650 Київ 5, МСП, вул. Горького, 69.
ПОД ІЕЗ ім. Е. О. Патона. 252650 Київ 5, МСП, вул. Горького, 69.

467963

AB 25.877

23

23